

Sted, naar der ikke var Enke eller ægte Børn. Forandringen gaar ud paa, at den skal kunne finde Sted, uagtet der er Enke eller ægte Børn, naar det uægte Børn, der er Spørgsmaal om, er avlet for den Af dødes sidste Ægteffab. I saa Fald skal Af sætningen finde Sted, men dog saaledes, at det, der affættes til det uægte Børn, ikke maa overstige, hvad der falder i Arv til det ægte Børn, eller forreftere udtrykt, hvad der havde tilfaldet det samme uægte Børn, hvis det havde været ægte Børn. Det forekommer mig ikke, at denne Bestemmelse har nogen særlig Betænkelse. Det, som paa Sagens tidligere Stadium fornemlig blev anført, var det for Enken stødende i, at hun skulde være forpligtet til at taale i den ene eller anden Form en Udredelse til et Børn, hvis blotte Eksistens var en Forurettelse imod hende. Dette Hensyn er, saaledes som Paragraffen nu er affattet, imidlertid røddet bort, idet nemlig netop de uægte Børn, som maatte være avlede efter Ægteffabet, ikke have Krav paa, at der skal affættes Noget til dem. De uægte Børn, til hvem der bliver at affætte Noget, ere altsaa kun saadanne, som vare til Stede ved Ægteffabets Indgaaelse, med Hensyn til hvilke der allerede den Gang paahvilede Manden en Underholdspligt. Det forekommer mig derfor, at man med Rette kan sige, at den Kvinde, som ægter ham, maa vide, at hun ogsaa derved kommer ind i den Forpligtelse, der kan paahvile ham med Hensyn til uægte Børn, og det synes mig ikke at være nogen Indvending af Betydning, om Noget vilde sige: Ja, men det kan være, at Manden har fordulgt for hende, at disse uægte Børn vare til Stede; thi det forekommer mig, at dette maa blive en Sag mellem de To. Naar de uægte Børn virkelig ere til Stede, og Underholdspligten paahvilede Manden i det Dieblit, han indgik Ægteffab, maa hun finde sig i dette, ligesom hun f. Ex. maa finde sig i, at han kan have megen anden Gjæld, som han har holdt skjult for hende; ligesaa lidt som det i sidste Tilfælde vil kunne befri hende fra at tilsvare Gjælden og fra, at den gøres gjældende i Boet, at hun har været ganske uvidende om den, ligesaa lidt synes det mig, at der er Grund til at gøre dette gjældende med Hensyn til Underholdsbidrag til uægte Børn. Det forekommer mig derfor, at Bestemmelsen, saaledes formuleret, som den nu er i Lovforslaget, ikke har nogen saadan Betænkelse, at man af den Grund skulde undlade at søge en Ende paa denne Sag, som jo saa længe og saa vidtløftig har været debatteret i begge Thingene. — De øvrige Ændringer, som

ere foretagne i Lovforslaget, forekommer det mig, at man ikke fra Landstingets Standpunkt kan have Noget at indvende imod. De gaa jo nemlig i det Hele taget ud paa at formindskte den Byrde, det kunde blive for Kommunerne at skulle tilsvare Alimentationsbidraget, naar Barnefaderen ikke erlægger det. De gaa ud paa at restringere noget denne Forpligtelse og maa altsaa siges at gaa i Retning af at imødekomme de Betænkelse, der fra nogle Sider have været reiste ved at lægge en saadan Forpligtelse paa Kommunerne. Den første Ændring gaar ud paa, at det kun er den Barnemoder, der fremstuffer Attest fra sin Opholdskommunes Kommunalbestyrelse for, at hendes Formuesforhold og Erhverv ikke tillade hende selv at sørge for Børnets Underhold og Opdragelse, som skal have Ret til, at træde Bidraget refunderet af Barnefaderens Opholds- eller Forsørgelsekommune. Derved indskrænkes jo altsaa Forpligtelsen til saadanne Tilfælde, hvor det er temmelig indlysende, at Barnemoderen vilde falde paa Fattigvæsenet, dersom der ikke blev sørget for, at hun virkelig fik Alimentationsbidrag. Fremdeles er det tilføjet, hvad der stod i det oprindelige Regjeringsforslag, men er faldet ud i Landstinget, vistnok uden at man egentlig har tænkt Noget derved, at Barnemoderen skal være forsørgelsesberettiget her i Landet. Denne Tilføjning forekommer det mig heller ikke, at man fra nogen Side kan have Noget at erindre imod. — Dernæst er der tilføjet en Bestemmelse, angaaende hvorledes der skal forholdes, naar Barnefaderen ikke er forsørgelsesberettiget her i Landet, idet det er bestemt, at i saa Tilfælde træder hans Opholdskommune i Stedet for Forsørgelsekommunen. Jeg tror heller ikke, at dette er Andet end en Konsekvens af den Tankegang, som Bestemmelserne i det Hele hvile paa, saa at det altsaa egentlig kun er en Bestemmelse, der gaar ud paa at udfylde et Hul. — Endelig er i Slutningen af § 4 indsat en Bestemmelse, som egentlig kun gaar ud paa noget fuldstændigere at gennemføre den samme Tanke, som var optaget i Regjeringens Lovforslag, saaledes som det blev forelagt Rigsdagen i Ar. Det blev nemlig under Sagens Behandling gjort gjældende, at der var noget Urimeligt i at indrømme Barnemoderen en Ret til at faae refunderet saadanne Bidrag, som vare bestemte ved Forlig med Barnefaderen, og som jo altsaa efter Omstændighederne betydelig kunde overstige det, der egentlig kunde kaldes Halvdelen af det nødvendige Underhold. Det blev gjort gjældende, at en saa temmelig vidtgaende Forpligtelse, hvis Grændse jo blev fastsat